

ПРЕЧКИ ЗА ПРИЕМАНЕ НА ДУХОВНО БАЩИНСТВО

(текстът е свален от аудио послание)

от Крум Крумов

Лука 12:42 Господ каза: Кой е, прочее, онзи верен и благоразумен настойник, когото господарят му ще постави над домочадието си, да им дава на време определената храна?

Един от най-големите проблеми в съвременното християнство е липсата на духовен глад. Това означава, че хората търсят извинение, а не начин за намирането на правилна духовна храна, която ще им помогне да израстнат духовно. Истинското духовно бащинство е свързано със снабдяването на тази духовна храна от небето.

Лука 15:11-24 Каза още: Някой си човек имаше двама сина. И по-младият от тях рече на баща си: Тате, дай ми дела, който ми се пада от имота. И той им раздели имота. И не след много дни по-младият син си събра всичко и отиде в далечна страна, и там разпиля имота си с разпуснатия си живот. И като изживи всичко, настана голям глад в оная страна; и той изпадна в лишение. И отиде да се пристави на един от гражданите на оная страна, който го прати на полетата си да пасе свини. И желаеше да се насити с рошковите, от които ядяха свините; но никой не му даваше. А като дойде на себе си рече: Колко наемници на баща ми имат излишък от хляб, а пък аз умирам от глад! Ще стана да ида при баща си и ще му река: Тате, съгреших против небето и пред тебе; не съм вече достоен да се наричам твой син; направи ме като един от наемниците си. И стана и дойде при баща си. А когато бе още далеч, видя го баща му, смили се, и като се завтече, хвърли се на врата му и го целуваше. Рече му синът: Тате, съгреших против небето и прред тебе; не съм вече достоен да се наричам, твой син. Но бащата рече на слугите си: Скоро изнесете най-хубавата премяна и облечете го, и турете пръстен на ръката му и обуца на нозете му; докарайте угоеното теле и го заколете и нека ядем и се веселим; защото този мой син бе мъртъв, и оживя, изгубен бе, и се намери. И почнаха да се веселят.

Целта на духовното бащинство не е да направи просто хората успешни, а да ги възстанови в тяхната идентичност. В древността семейният пръстен е бил свързан с принадлежността към семейството. Една от най- главните задачи пред духовния баща не е да гради организация, в която хората да бъдат просто средство за постигане на целта, а да ги изгради в тяхната идентичност като част от местното духовно семейство на Бога, т.е. да гледат на себе си като членове на Божието семейство (Ефесяни 2:19), а не като членове на Църквата. Първото свързва хората с благодатта на Бог Отец, а второто свързва хората с религиозна институция. Това, което накара блудния син да се отдели от взаимоотношението му с бащата, беше консуматорския манталитет (*дай ми дела* - стих 12). В началото той мислеше, че може и сам да се справи, но трябваше да загуби всичко (идентичност, наследство, пари, достойнство), преди да осъзнае липсата на благодатта на бащата в своя живот. Смирението и съкрушението са задължително условие за покаяние (преосмисляне - истинското значение на тази дума) и блудният син го преживя (*дойде на себе си*- стих 17), но това, което го накара да се върне при баща си, беше осъзнатата нужда от "излишък от хляб" (стих 17). Осъзнатата нужда от правилната духовна храна (хлябът в

Библията е преобраз на благодатта и словото) е това, което ще накара хората в християнските среди днес да потърсят дома на баща си, т.е. духовният дом на Божия човек, който носи благодатта на бащата. Само тогава ще могат да се свържат със своята небесна съдба (*обуца на нозете* - стих 22) и достойнство (*най-хубавата премяна* - стих 22). В противен случай, ще останат духовни сираци, които ще се лутат в живота, но никога няма да влязат в своето духовно наследство; ще се хранят със сладникави послания (рожковите имат сладникав вкус), които са чудесна храна за егото и плътта (прасетата са символ на плътската природа), но никога няма да бъдат възстановени в своята идентичност като синове (което може да стане само чрез благодатта на бащата). Когато блудният син се върна при баща си, той каза "*направи ме*", което означава, че той беше достатъчно смирил себе си за да премине от консуматорски към синовски манталитет (най-естественото желание в сърцето на един син е да служи на бащата - Филипяни 2:22), но причината за това е, че той беше видял в лицето на бащата пример за слуга (това, което отличава истинските от фалшивите духовни бащи).

Римляни 8:29 Защото, които предузна, тях и предопредели да бъдат съобразни с образа на Сина Му, за да бъде Той първороден между много братя;

Предузнанието на Бога (за разлика от очакванията на някои хора) е свързано с това - образа на Сина Исус Христос да бъде изобразен във всеки един от нас. Фокусът не е какво мога да получа, а какъв трябва да стана. Проблемът на много християни днес е, че искат да влязат в наследството си, но от незаконна позиция, т.е. не са станали синове (образът на Сина Исус Христос не е изобразен в тях - не знаят кои са в Христос и Кой е Христос в тях). Това детинско и незряло отношение трябва най-после да приключи!

Матей 13:1-15 В същия ден Исус излезе из къщи и седна край езерото. И събраха се до Него големи множества, така щото влезе и седна в една ладия; а целият народ стоеше на брега. И говореше им много с притчи, казвайки: Ето, сеячът излезе да сее; и като сееше някои зърна паднаха край пътя: птиците дойдоха и ги изкълваха. А други паднаха на канаристите места, гдето нямаше много пръст; и твърде скоро поникнаха, защото нямаше дълбока почва; а като изгря слънцето, пригоряха, и понеже нямаха корен изсъхнаха. Други пък паднаха между тръните; тръните пораснаха и ги заглушиха. А други паднаха на добра земя, и дадоха плод, кое стократно, кое шестдесет, кое тридесет. Който има уши [да слуша], нека слуша. Тогава се приближиха учениците Му и Му казаха: Защо им говориши с притчи? А Той в отговор им каза: Защото на вас е дадено да знаете тайните на небесното царство, а на тях не е дадено. Защото който има, нему ще се даде, и ще има изобилие; а който няма, от него ще се отнеме и това, което има. Затова им говоря с притчи, защото гледат, а не виждат; чуят а не слушат, нито разбират. На тях се изпълнява Исаевото пророчество, което казва: "С уши ще чуете, а никак няма да разберете; И с очи ще гледате, а никак няма да видите. Защото сърцето на тия люде е задебеляло И с ушите си тежко чуват, И очите си склопиха; Да не би да видят с очите си, И да чуят с ушите си, И да разберат със сърцето си, И да се обърнат, И Аз да ги изцеля".

Другият голям проблем на християнството днес е духовната слепота и глухота, т.е. липсата на духовно разпознаване. Исус определи много ясно коренът на този проблем - задебеляло сърце (стих 15), т.е. самодоволен живот. Тава е загрубяло, лоено сърца. Хора с такава сърце са загубили своята чувствителност, т.е. вътрешно усещане. Това означава, че хората живеят в някаква зона на фалшив комфорт (техния малък свят) и не желаят да се

придвижат с Бог напред. Но Бог е Бог, Който се движи. Всеки опит на хората да Го вкарат в някаква рамка от концепции и очаквания завършва с религия. Най-голямото блаженство, което Исус описа, не са деветте блаженства в Матей 5 гл., а да имаш очи, които виждат, и уши, които чуват, защото това ще те държи винаги свързан с Бога, а не с човешки философии и идеи. Исус обеща (Матей 7:7 - контекстът в тази глава е истината), че всеки, който отчаяно търси истината, независимо от това - в каква форма на заблуда се намира, ще я намери. Проблемът с много християни днес е, че не търсят истината, а се задоволяват с повърхностни и неакуратни формулировки, които са основани върху човешки концепции и парадигми, а не върху истините на Божието слово! Тома Аквински, един от основните средновековни богослови, е казал, че вярата търси разбиране. Колко от съвременните християни търсят духовно разбиране за нещата? Колко от тях са готови да продадат всичко, което имат, за да се сдобият със скъпоценния бисер (Матей 13:45,46)? Колко от тях са готови да платят цената за да се придвижат на по-високо ниво в познанието на Бога (Филипяни 3:8)? Докато хората не потърсят истината с цялото си сърце (Еремия 29:13), ще трябва да се задоволят с повърхностно (себецентрично) християнство или с академичен мистицизъм.

Исаия 57:15 Защото така казва Всевишният и Превъзнесеният, Който обитава вечността, Чисто име е Светий: Аз обитавам на високо и свето място, Още с онзи, който е със съкрушен и смирен дух, За да съживявам духа на смирените, И да съживявам сърцето на съкрушилите се...

Това, което ще стопи самодоволството и лойта на задебелелите (закоравели) сърца, е отношението на смирение. В момента, в който човек реши, че всичко разбира и всичко знае, това е началото на края. Да се смириш винаги е въпрос на избор. В момента, в който човек реши да не го направи, съзнателно изключва себе си от Бога. Последствията са тъмнина и неакуратност - разминаване на пътищата на човека с пътищата на Бога. Всъщност, това е истинското значение на думата грях (амартия - гр.) - да пропуснеш целта, да изгубиш пътя, да се отклониш. На много християни пътищата им са се разминали с тези на Бога, защото не живеят в съвършената, а просто в позволената Божия воля. Проблемът е, че те никога не си задават въпроса, в коя от двете воли на Бога живеят, а после се чудят защо нещата не вървят!

2 Коринтяни 4:7 А ние имаме това съкровище в пръстни съдове, за да се види, че превъзходната сила е от Бога, а не от нас.

Благодатта на Бога е съкровище във всеки един от нас. Но това съкровище е скрито във пръстни съдове (нашите земни тела с всички слабости и недостатъци). Ако гледаме с плътските си очи един на друг, ще видим само непривлекателността на пръстния съд, но никога няма да забележим съкровището в него. А това скрито съкровище може да бъде ключът за Царството, от който ние отчаяно се нуждаем!?

Йоан 1:29-41 На следния ден Йоан вижда Исуса, че иде към него, и казва: Ето Божият Агнец, Който носи греха на света! Тоя е за Когото рекох: Подир мене иде човек, Който достигна да бъде пред мене, защото спрямо мене беше пръв. И аз Го не познавах; но дойдох и кръщавам с вода затова, за да бъде Той изявен на Израиля. И Йоан свидетелствува, казвайки: Видях Духът да слиза като гълъб от небето и да почива върху Него. И аз Го не познах; но Оня, Който ме прати да кръщавам с вода Той ми рече: Онзи, над Когото видих да слиза Духът и да почива върху Него, Той е Който кръщава със

Светия Дух. И видях и свидетелствувам, че Тоя е Божият Син. На следния ден Иоан пак стоеше с двама от учениците си. И като съгледа Исуса когато минаваше каза: Ето Божият Агнец! И двамата ученика го чуха да говори така, и отидоха подир Исуса. И като се обърна Исус и видя, че идат подире Му, казва им: Що търсите? А те Му рекоха: Равви, (което значи, Учителю), где живееш? Казва им: Дойдете и ще видите. Дойдоха, прочее, и видяха где живее, и останаха при Него тоя ден. Беше около десетият час. Единият от двамата, които чуха от Иоана за Него и Го последваха, беше Андрей, брат на Симона Петра. Той първо намира своя брат Симона и му казва: Намерихме Месия (което значи Христос).

Андрей последва Исус, защото чу за Него; след това чу от Него и видя начина Му на живот. Ако не чуеш и не видиш, със сигурност няма да последваш. Това, че имаше уши да чуе и очи да види го направи истински последовател и свидетел. Той доведе своя брат Симон до Христос.

Йоан 8:26-28 Много нещо имам да говоря и да съдя за вас; но Този, Който Ме е пратил, е истинен; и каквото съм чул от Него, това говоря на света. Те не разбраха, че им говореше за Отца. Тогава рече Исус: Когато издигнете Човешкия Син, тогава ще познаете, че съм това което казвам, и че от Себе Си нищо не върша, но каквото Ме е научил Отец, това говоря.

Взаимоотношението Бог Отец - Бог Син е перфектната илюстрация в Библията за взаимоотношението духовен баща - духовен син. Това, което е характерно за истинския духовен син е, че той чува думите на бащата, приема ги в сърцето си (стават живо писмо в него – 2 Коринтяни 3:3), и те стават негови думи. Затова Исус можеше да каже, че Той и Отец са едно, т.е. скачени съдове - това е най-висшата форма на посвещение, която можем да видим в Библията!

Йоан 5:19 Затова Исус им рече: Истина, истина ви казвам, не може Синът да върши от само Себе Си нищо, освен това, което вижда да върши Отец; понеже каквото върши Той, подобно и Синът го върши

За истинския духовен син е характерно не само, че живее според и говори думите на бащата, но и, че върши делата на бащата. Това означава, че синът приема като свои мотивите, поучението, начина на действие, поведението, начина на живот, примера на бащата. Ето защо духовните неща не се научават, а се прихващат.

1 Коринтяни 4:15-17 Защото, ако имахме десетки хиляди наставници в Христа, пак мнозина бащи нямате; понеже аз ви родих в Христа Исуса чрез благовестието. Затова ви се моля, бъдете подражатели на мене. По тая причина ви пратих Тимотея, който ми е възлюбено и вярно чадо в Господа; той ще ви напомни моите пътища в Христа, такива пътища, каквито получавам навсякъде във всяка църква.

Духовен баща не е този, който те води в молитва на покаяние, а този, който ражда твоята идентичност в Христос чрез посланията, които проповядва. Как духовният син Тимотей щеше да напомни на Коринтската църква пътищата на ап.Павел? Чрез начина си на живот. Тимотей беше живото писмо на ап.Павел до Коринтската Църква, т.е. нагледен пример във всяко отношение.

1 Коринтяни 11:1 Бивайте подражатели на мене, както съм и аз на Христа.

Истинското духовно бащинство очаква подражание и следване на Христос в човека, който е духовен баща. Това може би конфронтира нашите концепции и култура, които са били установени в Църквата, но това е единственият модел, който Библията ни дава за градеж на Божието Царство. Ще последваме ли Божия модел или ще продължим да си играем на християнство (защото е по-лесно)? Ако искаме Славата да се върне в Църквата, единственото ръководство за това е Словото на Бога. Дори и когато ни кара да се чувстваме дискомфортно, Неговите стандарти си остават непреходни и неотменими.

Нека обобщим. Има две основни пречки за приемане на духовно бащинство.

1. Първата е свързана с липсата на духовен глад. Глада води хората до смирение, а смирението до благодатта на бащата – Як. 4:6; Лука 15

2. Втората е поради духовна глухота и слепота. Да бъдеш духовен син основно е свързано с чуване на думите и виждане на делата на небесния Баща, чрез и в духовния баща.

* Текстът е набран от Янко Драгнев от аудио посланието “Пречки за приемане на духовно

бащинство